

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ

ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 5, ΑΘΗΝΑ 105 56

ΤΗΛ. 32 50 378 - 32 11 149 ΦΑΞ: 32 13 667

E-mail: elia@ath.forthnet.gr

www.elia.org.gr

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

1894-1948

Διευθυντής Γρηγόριος Ξενόπουλος

Τόμος 1 1894 – Τόμος 50 1943-1944

Περίοδος Γ΄ Τόμος 1 1945 – Τόμος 2 1946

Περίοδος Δ΄ Τόμος 1 1947 – Τόμος 2 1948

(22.925 σελίδες)

**Η παρούσα ψηφιακή έκδοση πραγματοποιήθηκε
με την οικονομική ενίσχυση του ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
και του ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
στο πλαίσιο του εορτασμού των 50 χρόνων από το θάνατο
του Γρηγορίου Ξενόπουλου.**

ΑΘΗΝΑ 2001

Ψηφιοποίηση

A.M.S. Μ. ΣΑΡΙΜΒΕΗ & ΣΙΑ Ο.Ε.

1919

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

«Τραπὴν ἀπὸ διδασκῶν»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΤΟΜΟΣ 26ος

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύκουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχόλην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χώραν ἡμῶν υπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσσοτερικῶν 50, 12.— Ἐξωτερικῶν 50, 12.—</p> <p>Ἐξέμνητος 6,50 Ἐξέμνητος 6,50</p> <p>Τομῶνος 3,50 Τετμῶνος 4,50</p> <p>Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΑΡΥΘΗ Τῶ 1879</p> <p>ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p> <p>Ἐν Ἀθήναις, 1 Δεκεμβρίου 1918</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσσοτερικ. Λεπ. 30. Ἐξωτερικ. Λεπ. 35</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἑκάστης Λεπ. 30</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὅδὸς Ἐδριαιδοῦ Ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βασιλικόν</p> <p>Ἔτος 41ον.— Ἀριθ. 1</p>
---	---	--

Σελ.	Σελ.
Πολίτις (τὸ) βιβλίον 187	Συνοχὴ Γεωργίου Χ. 318
Παιγίδιαι συνασπισμοῦ 348	Ἐπὶ βουνῷ τοῦ Θεοφάνους 311
Παραμύθια (τὸ) τοῦ παπποῦ 285	Στάμνα [ἠ] 128
Πατέρας (δ) τοῦ παλληκαριοῦ 51	ΥΜΝΟΡΙΑ (ἠ) ΟΥ ΑΡΑΒΚΙΝΟΥ (μυθιστόρημα μὲ 41 εἰκόνας) : 196, 205, 212, 221, 229, 237, 245, 253, 261, 268, 277, 285, 293, 301, 309, 317, 325, 333, 341, 349, 357, 365, 373, 381, 389, 397, 405, 412
Πατριὰς στὸν ἥλιον 367	Συστατικὰ γράμματα 227
Πέτρινα (τὰ) ἀφουγγάρια 107	Τάγκια τῶν σκανιτζοῦχων 363
Πάτερὸς καὶ υἱοῦ 236	Τέλος Ἄγρας (εἰκὼν ἐν φωτογραφίᾳ) 172
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ : Εἰς τὴν 8ην σελίδα ἑκάστου φύλλου, ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ τελευταίου.	Τέσσαρα διαιτηγὰν 315
Πολύτιμος μάθημα 275	Γραγονδιστὴς (δ) 68
Προληπτικοὶ καὶ προληπτικαὶ 379	Τύχη (ἠ) 316
Πρόσκλησις τῆς Διοκλήσεως πρὸς ἀναγνώσιν τῆς συνδρ. Πρωτοῦ ξεκίτημα 373	Φιλάργουρος καὶ κλέφτες 308
Πρώτες [οἱ] μου ἐξετάσεις 5	Φιλί (τὸ) τῆς Ρηνοῦλας 212
Πρώτο [τὸ] μου ταξεῖδι 148, 153	Φτωχὸς (δ) μὲ τὸ γιοσοῦν 411
Ρηνοῦλα ἢ ἀθροστομὴ [Κωμῶδιον μονόπρακτον] 580, 388, 395	Φυλακισμένον (τοῦ) οἱ παραγγελίαις 91
Σὰν παραμύθι 76, 83	Χαυμένη (ἠ) καρφίτσα 60, 67
Σεβαστοπούλειος [δ] 179	ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ (μυθιστόρημα ὑπὸ Hector Malot μὲ 71 εἰκόνας) : 1, 9, 17, 25, 33, 41, 49, 57, 65, 73, 81, 89, 97, 105, 113, 121, 129, 137, 145, 153, 161, 169, 177, 185, 193, 201, 209, 217, 225, 233, 241, 249, 257, 265, 273, 281, 289, 297, 305, 313, 321, 329, 337, 345, 353, 361, 369, 377, 385, 393, 401, 409, 417
ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ : 38, 46, 54, 62, 70, 78, 86, 94, 102, 110, 118, 126, 134, 142, 150, 158, 166, 174, 182, 190, 198, 206, 214, 222, 230, 238, 246, 254, 262, 270, 278, 286, 294, 302, 310, 318, 326, 334, 342, 350, 358, 366, 374, 382, 390, 398, 414	Ψαροὺς [δ] 291
Σημασία [ἠ] τοῦ δάφνου 251, 259	Ψάριμα [τὸ] καὶ τὸ κυνήγι (μὲ 3 φωτογραφίας) 5
Σκέψις 308, 332, 348, 356, 405	Ψωμί [τὸ] τῶν φτωχῶν 76
Σκυλάκι ἢ γατάκι 411	

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Σελ.	Σελ.
Ἄγνωστο ἄστρο 75	Δουλοῦδι 307
Ἄτ-Δημήτριος 395	Μαβίλης 228
Ἀκρόπολις 156	Μιά ζωὴ 140
Ἀλώπηξ καὶ λέαινα 220	Μικρὴ (ἠ) Βλαχοπούλα 219
Ἀνάμνηση 251	Νὰ ἦμουν παπποῦς 534
Ἀνθοφύλλα 324, 331, 340, 347, 371, 379	Πεταλοῦδα 61, 275
Γύφτος (δ) 3	Πεποῖθησις 83
Δόξα (ἠ) πρὸς τὴν Ἑλλάδα 147	Πηγὴ (ἠ) καὶ ὁ Ἄκμανός 37
Δυνατός (δ) 179	Πλάνη 67
Εἶδα 292	Ροδοχάραμα 107
Εἰσηγητὴς 155	Σκανιτζοῦχος 5
Ἑλλάς 181	Σκανιτζοῦχος καὶ χελώνα 19
Ἐνας κοίμος 387	Σκιά 284
Ἐνας καλόγιαννος στὴν Ἀκρόπολιν 124	Σκύλος καὶ λύκος 27
Ἐπιτύμβιον 316	Σταλακίτες 227
Ἐστίας 204	Τελευταῖο [τὸ] τραῖον 259
Θάλασσα μὲ φεγγάρι 363	Τετράστιχα 540
Θέλω 299	Τρεῖς μοῖραις 92
Θέρος (τὸ) φεύγει 355	Τσιριτρό 92
Καλλιπείρα 123	Φλοισβοὶ καὶ ἀνεμικὴ 86
Κατὰρα (ἠ) τοῦ πεύκου 108	Φωτὴ καὶ γαῖδαρος 43
Κισσὸς (ἠ) 116	Φτωχοῦλα τὰ ματάκια σου 387
Κισσὸς (δ) καὶ ἡ ροδιά 52	Χάρωμα 348
Κόκκορας (δ) 99	Ἦμα 269

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 120 εἰκόνας καὶ κοσμήματα

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΗΕCΤΟΡ ΜΑΛΟΤ

[Βραβευμένο ἀπὸ τῆς Γαλλ. Ἀκαδημίας]

ΣΤΗ ΛΟΥΚΙΑ ΜΑΛΟ

Ὅσο ἔγραψ' αὐτὸ τὸ βιβλίον, ὅλο σένα, παιδί μου, συλλογιζόμουν καὶ κάθε στιγμὴ τὸνομά σου ἀνέβαινε στὰ χεῖλιά μου: — Ἡ Λουκία θὰ τὸ αἰσθανθῆ αὐτό; — Θὰ τῆς ἀρέσῃ αὐτὸ τῆς Λουκίας; — Πάντα ἡ Λουκία! Τὸνομά σου ποὺ τὸ πρόφερα τόσο συχνά, πρέπει λοιπὸν νὰ γραφθῆ στὴν ἀρχὴ αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, δὲν ξέρω ποιά τύχη τὸ περιμένει. Μὰ ὅποια κι' ἂν θὰ εἶναι, οἱ οὐλίδες αὐτὲς μοῦ δίνουν τώρα μιὰ διπλὴ εὐχαρίστηση, καὶ εἶνε ἀνώτερη ἀπὸ κάθε ἐπιτυχία: συλλογιζομαι πὼς μπορεῖς νὰ τίς διαβάσῃς καὶ σοῦ τίς προσφέρω μὲ χαρὰ.

ΕΚΤΟΡ ΜΑΛΟ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Στὸ χωριό

Εἶμαι παιδί ποὺ τὸ βρήκαν πεταμένο στὸ δρόμο.

Μὰ ὡς τὰ ὀχθῶ μου χρόνια, ἐνόμιζα πὼς, σὰν ὅλα τὰ παιδιά, εἶχα κι' ἐγὼ μιὰ μάνα, γιὰτὶ κάθε φορὰ ποῦ ἔκλαιγα, μιὰ γυναῖκα μ' ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της καὶ μὲ νανοῦριζε τόσο γλυκά, ποῦ τὰ δάκρυα μου παύανε. Ποτὴ δὲν ἔπεφτά στο κρεβάτι μου, χωρὶς νάρθῃ μιὰ γυναῖκα νὰ με φιλήσῃ, κι' ὅταν ὁ ἀνεμὸς τοῦ Δεκέμβρη κολλοῦσε τὰ χιόνια στάσπρυσμένα τζάμια, μοῦ χούφτωνε τὰ ποδαράκια μὲ τὰ δὺβ τῆς χεῖρα καὶ κάθονταν ἐκεῖ νὰ με ζεσταίνῃ, ἐνῶ μουλεγε κι' ἕνα τραγοῦδι, ποῦ ἀκόμα ξαναβρίσκω στὴ μνήμη μου τὸ σκοπὸ του καὶ μερικὰ τοῦ λόγια.

Ὅταν πάλι φύλαγα τὴν ἀγελάδα μας ἐξω στὰ ρεῖκια, κι' ἔπιανε ἄξαφνα καιμμία ραγδαία βροχὴ, ἐκείνη ἔτρεχε νὰ με βρῆ, νὰ με μπάσῃ, καὶ μανάγκαζε νὰ χιθῶ κάτω ἀπ' τὴ μάλλινη φοῦστα της καὶ μοῦ σκέπαζε μ' αὐτὴ καλὰ τὸ κεφάλι καὶ τοὺς ὀμους.

Ὅταν, τέλος, ἐμάλωνα μὲ κανένα παιδί καὶ φαῖνομουν λυπημένους, μ' ἔβαζε νὰ

τῆς λέω τὸν πόνο μου καὶ σχεδὸν πάντα εὗρισκε καλὰ λόγια ποῦ μουρριχναν δίκιο καὶ μὲ παρηγοροῦσαν.

Ἀπ' ὅλα αὐτὰ κι' ἄλλα πολλά, κι' ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ μοῦ μιλοῦσε, κι' ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ μὲ χάνθηκε, κι' ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ μὲ γλυκομάλιανε ἀκόμα, ἐγὼ ἐνόμιζα πὼς ἦταν μάνα μου.

Νὰ πὼς ἔμαθα, πὼς ἦταν μόνο παραμύθια.

Τὰ χωριό μου, — ἢ νὰ πῶ καλύτερά, τὸ χωριὸ ὅπου εἶχα μεγαλώσει, γιὰτὶ δὲν εἶχα δικό μου χωριό, πατρίδα, ὅπως δὲν εἶχα οὔτε μάνα, οὔτε κατέρα, — τὸ χωριὸ τελοσπάντων ὅπου πέρασα τὰ παιδικὰ μου χρόνια, ὀνομάζεται Σηαβανὸ κι' εἶναι ἀπὸ τὰ πιδ φτωχὰ τῆς κεντρικῆς Γαλλίας.

Τὴ φτώχεια τοῦ αὐτῆ δὲν τῆ χωριστὰ στήν ἀνήρησιαν ἢ στὴν ὀκνηρία τῶν κατοίκων του. Γιὰτὶ βρίσκεται σὲ μιὰ χώρα ποὺ δὲν εἶναι σχεδὸν καθόλου γόνιμη. Τὸ χῶμα, ἀέθαβο καὶ ἀχαμνὸ, γιὰ νάδινε κάτι, θὰ χρειαζοῦνταν λιπάσματα ποὺ δὲν ὑπάρχουν — ἢ τοῦλάχιστο δὲν ὑπῆρχαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, — ἀπὸν τόπο. Ἐστὶ δὲν βλέπετε, — δηλα-

δὴ δὲν ἐδλεπετε, — παρὰ λιγοστὰ χωράφια καλλιερρημένα καὶ παντοῦ μεγάλους χερσότοπους, ὅπου δὲν ἐφύτρωναν παρά ρεῖκια καὶ γαζουράγκαθα. Στὴν ἀπέραντὴ αὐτῆ ἐρημιά, ἐδλεπετε κάπου-κάπου, στὰ ψηλῶματα, καὶ κανέν' ἀρρωστιαρικο δέντρο, νάπλώνῃ κλώνους στραβοῦς, πολυδαπανημένους ἀπὸ τ' ἀγριοβόρια.

Ο ΕΚΤΟΡ ΜΑΛΟ ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ

Ἐμπνευσμένος, σχεδιάζει τὸ «Χωρὶς Οἰκογένεια» καὶ δραματίζεται τὶς κυριώτερές του σκηνές.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

ΙΜυθιστόρημα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝΙ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Ταμάξι μπορεί να είχε πέσει κηλόα στα χέρια των καταδικών!

Σε λίγες στιγμές, ο ρεπόρτερ κι' οι δύο του σύντροφοι βρέθηκαν κάλι στην πόρτα του φράκτη, όπου άκουσαν τον Τοπ απέξω να γαυγίζει υπόκωφα...

Ο μηχανικός, αφίνοντας μία στιγμή τον Άυρτων, βγήκε κι' αυτός από το σπίτι, έτοιμος να πυροβολήσει. Ο Χάρμπερτ τον ακολούθησε. Κι' οι δύο επρόσεχαν τη ράχη του ριζοδουτιού, που είχε από κάτω της τη στάνη. Αν οι κατάδικοι ήταν κρυμμένοι εκεί, μπορούσαν να σκοτώσουν τους άποίκους έναν-ένα...

Την στιγμή εκείνη το φεγγάρι επρόβαλε στην ανατολή, άπάνω απ' το μαύρο παραπέτασμα του δάσους, κι' ένα μελιχρό φως χύθηκε στο πλάτωμα της στάνης. Τα δένδρα της, το μικρό της ποταμάκι, τα λειβαδάκια της, φωτίστηκαν όλα. Προς το μέρος του βουνού, το σπίτι και μέρος του φράκτη διακρίνονταν κατάσπρα. Από τ άλλο μέρος όμως, προς την ξωπόρτα, ο φράκτης έμεινε σκοτεινός.

Την ίδια στιγμή, ο Τοπ έκυψε απότομα το σχοιό του κι' άρχισε να γαυγίζει με μανία, πρέχωντας στα βάθος της στάνης, δεξιά του σπιτιού.

— Προσοχή! έφώναξε ο Κύριος Σμιθ. Έτοιμα τα τουφέκια!..

Οι άποικοι επρότειναν τα όπλα τους και περίμεναν τη στιγμή για να πυροβολήσουν. Ο Τοπ έξακλουθοδσε να γαυγίζει κι' ο Ζούπ, που ο Νάβ τον είχε λύσει, έτρεχε προς τον σκύλο με σφουρίγματα δυνατά.

Οι άποικοι τον ακολουθούσαν κι' έφθασαν ως το ποταμάκι, που το έσκαίαν δένδρα ψηλά.

Κι' εκεί στο φεγγαρόφωτο, τι είδαν; Πέντε πτώματα, ξαπλωμένα στην όχθη! (*)

Ήταν οι κατάδικοι που πρό τεσσάρων μηνών, είχαν αποβιβασθή στη νήσο Λιγκολν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Τι διηγείται ο Άυρτων — Τα σχέδια των πρώην συντρόφων του. — Η εγκατάστασή τους στη στάνη. — Ο Δικαιοκρίτης της νήσου Λιγκολν. — Ο Καλότσης. — Έρευνα γύρω στο Φραγκλίνο. — Υπόγειες βου-

τές. — Μία άπάντηση του Πέγκροφ. — Μέσα στον κρατήρα. — Βασιστροφή.

Τι είχε συμβή; Ποιος έσκότωσε τους καταδικούς; Ο Άυρτων; Όχι, αφού πρό μιας στιγμής ακόμα φοβούνταν την επιστροφή τους.

Ο Άυρτων όμως ήταν ακόμα λιγοθυμισμένος, βυθισμένος σε νάρκη, ακίνητος στο κρεβάτι του, όπου είχε πέση ύστερ' από τα λίγα εκείνα λόγια που είχε προφέρει.

Οι άποικοι, συγκινημένοι βαθιά, ταραγμένοι από χίλιες ιδέες, έμειναν όλη τη νύκτα στο σπίτι της στάνης, χωρίς να ξαναγυρίσουν στο μέρος όπου είχαν έρθη τα πτώματα των καταδικών. Με τι τρόπο βρήκαν τον θάνατο αυτοί, ο Άυρτων ίσως δεν θα ήταν σε θέση να τους πληροφορήσει, αφού δεν ήξερε καν ο ίδιος πώς βρίσκονταν στο σπίτι της στάνης. Θα μπορούσε όμως να τους διηγηθί τουλάχιστα ίσα είχαν συμβή προτίτερα.

Πραγματικώς, την άλλη μέρα, ο Άυρτων εξύπνησε, συνήλθε. Οι σύντροφοι του του φανέρωσαν όλη τους τη χαρά που τον ξαναβρίσκαν ύστερ' από εκατόν τέσσαρες ημέρες χωρισμού. Τότε ο Ά-

νομα που είχε στην Αυστραλία. Έτσι, οι κακοδργοι που έτοιμάζονταν να σφάξουν τον Άυρτων, σεβάσθηκαν τον Μπεν Ζούπ.

Από τη στιγμή όμως εκείνη, οι πρώην σύντροφοί του δεν τον άφισαν ήσυχο. Ήθελαν και καλά να τον πάρουν μαζί τους, να τον κάμουν πάλι δικό τους, άρχηγό τους ίσως, και τον έβιαζαν να τους βοηθήσει για να πάρουν το Γρανίτινο Παλάτι, να εισχωρήσουν στην άπρόσιτη εκείνη κατοικία και, σκοτώνοντας όλους τους άποίκους, να γίνουν κύριοι του νησιού.

Ο Άυρτων άρνήθηκε, άντιστάθηκε. Μετανοημένος, εξαγνισμένος, ο πρώην κατάδικος προτιμούσε να σκοτωθί παρά να προδώσει τους συντρόφους του. Έτσι, έμμένος, με βουλωμένο το στόμα και με την αυστηρότερη επιτήρηση, ο Άυρτων έζησε στη σπηλιά εκείνη τέσσερους μήνες.

Όσο τόσο οι κατάδικοι, αν κι' είχαν άνακαλύψει την στάνη από τις πρώτες μέρες κι' από τότε ζούσαν με τις προμήθειές της, δεν κατοικούσαν εκεί. Την 11 Νοεμβρίου, δυό απ' αυτούς, που τους βρήκε άνυπόπτους στη στάνη ο έρχομος των άποίκων, επυροβόλησαν, καθώς ξέρουμε, τον Χάρμπερτ κι' ο ένας γύρισε στη σπηλιά, καυχώμενος πως έσκότωσε έν από τους κατοίκους του νησιού, άλλα γύρισε μόνος. Ο σύντροφός του, καθώς ξέρουμε, επίσης, είχε πέσει από το μαγαζάρι του Κύρου Σμιθ.

Φαντάζεται κανείς την άνησυχία, την άπελπισία του Άυρτων, όταν έμαθε τον θάνατο του Χάρμπερτ; Οι άποικοι δεν ήταν πια παρά τέσσαροι και στη διάκριση σχεδόν των καταδικών! Έτσι, από το έπισσόδιό εκείνο, 'ς όλο το διάστημα που, εξ αίτίας της πληγής και της άρρώστειας του Χάρμπερτ, οι άποικοι έμειναν στη στάνη, οι πειρατές δεν άφισαν το υπόγειό τους, κι' ούτε άφού έλεηλάτησαν την Τερψιθέα, δεν έκριναν φρόνιμο να το άφισουν. Το κακομεταχείρισμα του Άυρτων τότε διπλασιάσθηκε. Στα χέρια του και στα πόδια του φαινονταν ακόμα τα φρικτά σημάδια των σχοιινιών, που τον κρατούσαν δεμένο νύκτα-μέρα. Από στιγμή σε στιγμή περιμεναν τον θάνατο και δεν φαντάζονταν ποτέ πως μπορούσε να τον γλυτώσει.

Έτσι έζησε ως την τρίτη έβδομάδα

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΜΑΡΙΑ Σ. ΛΕΦΕΡΤΙΔΟΥ (Κυνηγέτις "Αθηνών") και ΕΛΕΝΗ Γ. ΡΕΣ (Ανθοσαρμένη Χίος) έν Χίω. Πρώτον Βραβείον 17ου Διαγωνισμού Εσκαπθώματος.

ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ, έν Αθήναις. Πρώτον Βραβείον Δεκάτου Έβδομου Διαγωνισμού Εσκαπθώματος.

Άυρτων τους διηγήθηκε με λίγα λόγια τα συμβάντα, τουλάχιστο όσα ήξερε.

Την ακόλουθη μέρα του έρχομού του στη στάνη, 9 Νοεμβρίου κατά το δειλινό, οι κατάδικοι σκαρφώσαν από το φράκτη και μπήκαν μέσα στο σπίτι. Τον έδσαν, του βούλωσαν το στόμα και τον κουβάλησαν 'ς ένα σκοτεινό υπόγειο, σε μία σπηλιά, στο ριζοδοιό του Φραγκλίνο, όπου είχαν κατασούνη.

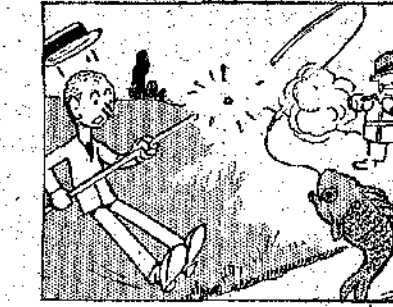
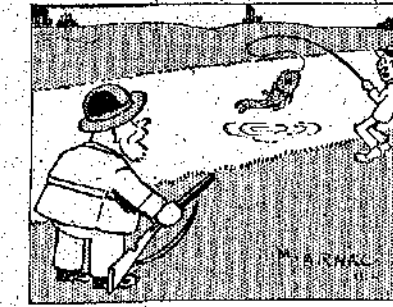
Ο θάνατός του άποφασίσθηκε και την άλλη μέρα επρόκειτο να τον ξεκάβουν, όταν ένας από τους καταδικούς τον άγνώρισε και τον έφώναξε με τό-

πρώστειας του Χάρμπερτ, οι άποικοι έμειναν στη στάνη, οι πειρατές δεν άφισαν το υπόγειό τους, κι' ούτε άφού έλεηλάτησαν την Τερψιθέα, δεν έκριναν φρόνιμο να το άφισουν.

Το κακομεταχείρισμα του Άυρτων τότε διπλασιάσθηκε. Στα χέρια του και στα πόδια του φαινονταν ακόμα τα φρικτά σημάδια των σχοιινιών, που τον κρατούσαν δεμένο νύκτα-μέρα. Από στιγμή σε στιγμή περιμεναν τον θάνατο και δεν φαντάζονταν ποτέ πως μπορούσε να τον γλυτώσει.

Έτσι έζησε ως την τρίτη έβδομάδα

ΤΟ ΨΑΡΕΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Ο Κουφιοκεφαλάκης, τώρα με την άκρίβεια και την έλλειψη των ψαριών, άποφάσισε να γίνη ο ίδιος ψαράς, γιατί τα ψάρια του ύπερσρέσουν. Κάποτε ή άπομονή του άγταμειβεται πλούσια. Το άγκίστρι του πιάνει ένα χοιτρό, ώρατό ψάρι, που ο φαγάς μας το κάνει βραστό με μαγιονέζα ή τηγανητό με σκορδαλιά. Έτσι και μία μέρα έπιασε ένα πελώριο, δαιμονισμένο, που σπάραιζε σπάγκιστρι του με τέτοια δύναμη, ώστε ο Κουφιοκεφαλάκης δεν μπορούσε να το κάνη καλά κι' άκινδύνευσε να πέσει στη θά-

λασσα μαζί με τη λεία του. — Στην έλική αυτή πάλη, ποιος θα νικήσει; Το ψάρι θα γίνη χερσαίο, ή ο Κουφιοκεφαλάκης θαλασσιός;... Ίσως δεν θα γίνονταν ούτε το ένα ούτε το άλλο, γιατί ο Κουφιοκεφαλάκης, βλέποντας την άδυναμία του, ήταν πια έτοιμος να τάσπαρήσει όλα και να φύγη, όταν έξαφνα παρουσιάστηκε μπροστά του ένας κύριος, που γυρίζε από το κυνήγι. — Α, τι καλά! του φανάζει άμέσως ο ψαράς. Κύριε, σας παρακαλώ, πυροβολήστε το!.. Ο κυνηγός, που δεν είχε σκοτώσει κανένα που-

λι, σκέπτεται πως δεν θάταν άσχημο να σκοτώσει τουλάχιστο ένα ψάρι. Και πρόθυμος, σημαδεύει στη στιγμή και πυροβολεί. Αλλά,... ώ, της άτζαμοσύνης του! Άγκι να βρή το ψάρι, βρίσκει το καλάμι, που κόβεται στη μέση. Τότε, το μέν ψάρι μ' ένα βλέμμα εύγνωμοσύνης στον άρρόσκο στήθησα του, περταει και χάνεται στη θάλασσα, ο δσ Κουφιοκεφαλάκης μαθαίνει έτσι, ότι δεν είναι καθόλου φρόνιμο γάνακατέη κανείς το ψάρεμα με το κυνήγι... ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΜΟΥ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Θα ήμουν έξη χρονών και όλη μου ή σοφία ήτανε πως ήξερα να διαβάω λιγάκι, να γράφω ύποφερτά και να λογαριάζω κουτσα-στραβά.

Ο μπαμπάς μου σκέφθηκε λοιπόν, πως καιρός ήταν πια να μου αύξηση αυτή τη σοφία μου και άποφάσισε να με βάλη στο σχολείο. Με πήρε λοιπόν και πήγαμε να με γράφη και ή κυρία Διευθύντρια, με μία έπισημάτρια έπιβλητική, μου έειπε πως πρέπει να δώσω εξετάσεις.

Τρομαγμένη και χαρούμενη μαζί, — γιατί στο βάθος καρμάρωνα που με λογαριαζαν και μένα για μεγάλη, — πέρασα ύστερα από κάμποσες μέρες να δώσω τις πρώτες μου εξετάσεις.

Η άνάγνωση πήγε θαυμάσια. Η Διευθύντρια μου χάιδεψε τα μαλλιά μου, μουμίλησε πολύ γλυκά.

Η γράση, άς μόν ήτανε και τόσο έκτακτη, δεν την βρήκε δύσκολη. Όλα πήγαιναν λοιπόν θαυμάσια, όταν ποια κατάσταση τώρπε να θυμηθί την Ιστορία.

— Έίρεις λίγη Έλληνική Ιστορία; — Έίρω, άποκρίθηκα, από φόβο μη φανώ άγράμματη.

— Α! μα ξέρουμε πολλά πράγματα τότε! Τι καλά! λέγει ή καλή κυρία. Δεν μου λές τίποτα για τον βασιλέα Λεωνίδα;

Πο κόκκινη από παπαρούνα, είπα στη τύχη: — Ήταν βασιλέας.

— Πολύ άραία. Και τι έκαμε αυτός ο βασιλέας;

Άχ! το κεφάλαι μου! πως γυρίζει. Πήρα θάρρος όμως κι' άποκρίθηκα:

— Άνέβηκε στο θρόνο.

— Βέβαια, είπε ή κυρία, συγκαταβακή. Και ύστερα;

Δεν μπορούσα πια. Πήγαίνα να κλάψω. Διν ήξερα τι ναποκριθώ. Στην άπελπισία μου όμως, σαν τον πνιγμένο που άρπάζει, έτι βρή, έφριξα κι' εγώ στην τύχη:

— Μά, ύστερα ξανακατέβηκε.

Από το σκαστό γέλιο που άντήχησε σ' αυτή μου την άπάντηση: κατάλαβα πόσο μεγάλη ήταν ή άνοησία μου. Η καρδιά μου χτυπούσε σαν ταμπούρλο. Περίμενα την καταδίκη μου. Φαντασθήτε λοιπόν πόσο παραξευένθηκα σαν άκουσα να μου λέγη γελαστή:

— Είμαι πολύ εύχαριστημένη από σένα, παιδί μου. Δεν την ξέρεις βέβαια την Ιστορία, μα θα την μάθης. Γιατί έχεις θάρρος και καλή θέληση. Θα γίνης μία καλή μαθήτρια.

Ακόμα σπαίω το κεφάλι μου να βρω πως το κατάλαβε!

[Από το Γαλλικό της Yvonne Sarcey.] Σ. ΜΑΥΡΙΑΝΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ... ΑΙΤΟΣ

Σκαντζόχοιρος κουλουριασμένος Μισοκοιμούνταν ένοιασμένος Κι' όνειρο βλέπει, πως φαίχτός Έγινε άήττος... άγκαθωτός, Και έστυλίζεται προβάλλει Το άσημομούδιό κεφάλι, Τα ποδαράκια του ταγτώνει Και τά κουνει σαν να... φτερόνη! Μά, παρκαί, θωρεί έν' άγείμι Με δέκα νύχτα σουβλερού, Και το άσυλλόγιστο ζωντήμι Του κόκκου λάμπει... τά φτερά! Το άγκαθερό του το τομάρι Χίλιων φτερών είχε τη χάρη.

(*) Ίδε εικόνα φύλλον 10, σελ. 973.

(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έως 3 το πολύ ποσότητες λεπτὰ 50... Διά τὰς περιπέτειον 10 λεπτῶν ἡ λέξις... Μ.Μ. ἐπιθυμοῦν νὰ μεταλλάξουν...

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φ' αὐτοῦ τῆς: Ἀνδρῆο Ἑλληνοπούλο (τὸ δικαίωμα τῶν Ἰσοτιμιῶν δὲν εἶναι...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἡ Ἀρχὴ τοῦ νέου 178ου Διαγωνισμοῦ Ἀδόσκων Δεκεμβρίου-Φεβρουαρίου...

ἈΠΟ σήμερον ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις ἐγκριμμένων Ἀσκήσεων ἀπὸ Συλλογῶς τοῦ 178ου Διαγωνισμοῦ...

- 1. Ἀεθλιγίφωσ Ἐπιπέδου ἀπὸ τὴν ἑξῆς... 2. Στοιχειοταξινόγραφος... 3. Ἀίνυγμα... 4. Γωνία...

Οἱ σταυροὶ Προσφίτης... 5-9. Μαγικὸν Γράμμα... 10. Διπλὴ Ἀκροστιχίς... 11. Ἑλλητισομόρφων... 12. Γεῖφος...

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879-1893) ἀπὸ τοῦ ἐκδοθέντος 24 τόμοις... Τῆς Β' Περιόδου (1894-1918) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι...

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδικαιεῖται τὸς φυλλαδίου... ΑΘΗΝΩΝ: Θ. Λένας, Φωτεινὸς Ἀστὴρ...

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ δνόματα, καὶ ὅσοι καὶ ὅλων τῶν ἀποσταλάντων δεκά...

Πᾶσα παραγγελία, διὰ ταχυδρομικῆς Ἐπιταγῆς, ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν συγγραφεῖν...

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἐλήξεν ἡδη ἡ συνδρομή...

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 ἕως 10 τὸ πολύ λέξεις μετὰ ἐπιπέδου... Ἐλάτε φωτογραφία μου; προσπαθήσατε νὰ δεῖτε τὴ Ναπιερνιόφ...

Ἀγαπητὴ μου Μίνα, ἔνοια σου καὶ ἄδεν σοῦ κρατῶ κἀνα, πῶς δὲν ἤλθε...